

- Komisja nie zbadała, czy sporny środek pomocy rzeczywiście prowadzi do przyznania korzyści w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE przedsiębiorstwom, wobec których został zastosowany. Przesłanka ta jest jednak istotnym elementem pomocy państwa, wobec czego Komisja musi ją zbadać, aby mogła stwierdzić istnienie pomocy państwa, gdyż w przeciwnym wypadku narusza ciężący na niej na mocy art. 296 TFUE obowiązek uzasadnienia.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE i obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 296 TFUE, polegającego na tym, że Komisja nie oceniła prawidłowo selektywnego charakteru spornego środka.
- Artykuł 185 § 2 lit. b) Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 i ustanowiony w nim system zwolnienia z podatku nadwyżek zysku jest dostępny dla wszystkich przedsiębiorstw, które znajdują się w sytuacji porównywalnej pod względem faktycznym i prawnym i które realizują transakcje gospodarcze objęte zakresem spornego środka. Sporny środek nie jest więc ograniczony do określonych przedsiębiorstw, które można wyselekcjonować na podstawie konkretnych cech, wobec czego nie jest on selektywny w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.
 - Tytułem zarzutu posiłkowego skarżąca podnosi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie poprzez ustalenie, że zwolnienie z opodatkowania nadmiernych zysków nie jest częścią regulacji referencyjnej. Zwolnienie z opodatkowania nadmiernych zysków na podstawie efektów synergii i korzyści skali przy zastosowaniu zasady ceny rynkowej jest istotną częścią przepisów określających całkowitą wysokość podlegającego opodatkowaniu dochodu, wobec czego nie może być postrzegane jako prowadzące do selektywności odstępstwo od regulacji referencyjnej.
 - Tytułem dalszego zarzutu posiłkowego skarżąca podnosi, że Komisja nie może wykazać, iż belgijska komisja interpretacji podatkowych błędnie zastosowała zasadę ceny rynkowej przy zastosowaniu art. 185 § 2 lit. b) Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992. Argumentacja Komisji jest niespójna; uwzględnione są przy tym wprawdzie ważne aspekty, ale wzajemnie one sobie przeczą albo nie wykazują wymaganej spójności.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady pewności prawa poprzez nałożenie obowiązku odzyskania pomocy.
- Zgodnie ze stałą praktyką decyzyjną Komisji, w której uznana w prawie międzynarodowym zasada ceny rynkowej nie była poddana dyskusji, nakazanie odzyskania rzekomej pomocy w niniejszej sprawie oznaczać będzie naruszenie zasady pewności prawa. W świetle dotychczasowej praktyki decyzyjnej i orzecznictwa nie można było bowiem przewidzieć, by art. 185 ust. 2 lit. b) Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 naruszał art. 107 TFUE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 4 lipca 2016 r. – Axel Springer/EUIPO – Stiftung Warentest (TestBild)

(Sprawa T-359/16)

(2016/C 296/53)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Axel Springer SE (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci K. Hamacher i G. Müllejans)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Stiftung Warentest (Berlin, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „TestBild” – zgłoszenie nr 4 555 579

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 maja 2016 r. w sprawie R 555/2015-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.
-